

Arrest

nr. 321 407 van 11 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 25 januari 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 maart 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 15 maart 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 30 juli 2024.

1.3. Op 4 september 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, N.(...) Y.(...) R.(...) M.(...) verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1994 in Girón in het Colombiaanse departement Santander. Vanaf uw geboorte tot uw vertrek naar België woonde u op verschillende plaatsen in Santander en uw laatste woonplaats was in Nuevo Girón. Vanaf 2016 begon u te werken als zelfstandige schoonheidsspecialiste in Nuevo Girón. U hebt één dochter, I. (...) G. (...) R. (...), die met u mee ging naar België. In België leerde u uw huidige partner kennen, L.(...) E.(...) R.(...) M.(...) (O.V. (...)), een Hondurische staatsburger die erkend werd als vluchteling in België. Uw tante, D.(...) R.(...) M.(...) (O.V. (...)), werd evenals erkend als vluchteling in België.

In maart 2021 leerde u op een feestje een man genaamd D.(...) T.(...) A.(...) kennen. Jullie werden verliefd en begonnen een relatie in mei 2021. Uw toenmalige partner gaf u destijds weinig persoonlijke informatie, maar zei dat hij samen met zijn schoonbroer papajas teelde op het platteland. Tot oktober 2021 verliep jullie relatie probleemloos. In oktober 2021 vroeg hij u mee te gaan naar zijn werkplaats om een levering te doen. Eenmaal aangekomen op de boerderij kwam u erachter dat hij geen papajas teelde, maar betrokken was in de drugshandel. Op de terugweg confronteerde u hem met deze vaststelling en zei u dat u geen relatie meer kon hebben. Hij zei dat hij geen verklikkers kon laten rondlopen en zei dat als u de relatie zou beëindigen, hij u en uw dochter zou laten vermoorden. U sprak met uw moeder over deze gebeurtenis. Jullie besloten geen klacht in te dienen bij de Colombiaanse autoriteiten en zochten hulp bij uw tante D. in België. U zette uw relatie verder tot januari 2022. Op 23 januari 2022 reisde u met uw dochter naar Bogota en vertelde uw partner dat u een nacht ging bezoeken, maar was in werkelijkheid van plan het land te verlaten.

U en uw dochter verlieten Colombia op 24 januari 2022 en reisden met het vliegtuig via Panama naar Nederland, waar jullie aankwamen op 25 januari 2022. Vanuit Nederland reisden jullie met de trein naar België, waar jullie dezelfde dag aankwamen. Op 8 maart 2024 deed u een verzoek om internationale bescherming in België.

Na uw vertrek werd uw vriendin P.(...) in Colombia gecontacteerd door D.(...), die vroeg naar uw verblijfplaats en u opnieuw bedreigde.

Ongeveer drie maanden vóór het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 30 juli 2024, kreeg uw moeder in Colombia van de burens te horen dat onbekende personen naar u en uw huidige verblijfplaats hebben geïnformeerd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: uw originele paspoort (stuk 1); het originele paspoort van uw dochter (stuk 2); en drie schermafbeeldingen van WhatsApp-berichten (stuk 3).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet eerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u niet het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in Colombia gezocht zou worden door uw voormalige partner D.(...) T.(...) A.(...), die betrokken zou zijn bij de drugshandel. U vreest dat zowel u als uw dochter zullen worden vermoord bij terugkeer naar uw land van herkomst. U kon dit niet aannemelijk maken, omwille van onderstaande redenen.

1. Uw verzoek om internationale bescherming is laattijdig.

1.1. U verliet Colombia op 24 januari 2022 en diende pas een verzoek om internationale bescherming in bij DVZ op 8 maart 2024. Dat u pas na een verblijf van meer dan twee jaar in België besloot om internationale bescherming aan te vragen en u in deze periode volledig naliet uw beweerde vrees kenbaar te maken, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees. In dergelijke context kan redelijkerwijs verwacht worden dat, indien u daadwerkelijk nood had aan internationale bescherming, u uw vrees zo snel mogelijk kenbaar zou gemaakt hebben bij de asielinstanties van België, quod non in casu.

1.2. U was op de hoogte van het bestaan van de asielprocedure, maar besloot moedwillig om tijdlang geen verzoek om internationale bescherming te doen. Gevraagd om welke reden(en) u niet eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend in het land, gaf u aan dat u veel commentaren had gehoord via uw tante D. over weigeringsbeslissingen ten opzichte van Colombiaanse staatsburgers in België en u daarom niet gemotiveerd was (NPO, p.7-8). Dit toont enerzijds dat u weldegelijk kennis had van asielzaken en u de laattijdigheid dus niet kan verschonen door onwetendheid, maar anderzijds ook dat u bij het (kiezen van het moment voor het) indienen van uw verzoek een loutere opportuniteitsoverweging maakte in plaats van te handelen omwille van een duidelijke vrees in uw hoofdte.

2. Het is weinig aannemelijk dat u een relatie hebt gehad met D.(...) T.(...) A.(...), omwille van onderstaande redenen.

2.1. Uw verklaringen over hem bleven zeer vaag en ontbraken aan de nodige details die zouden bewijzen dat u deze persoon daadwerkelijk kende en bijgevolg een volledig en geloofwaardig beeld van uw relatie zou schetsen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u nochtans herhaaldelijk gevraagd om persoonlijke informatie over uw zogezegde partner te verstrekken. U stelde eerst enkel dat uw partner een “discreet” en “terughoudend” persoon was (NPO p. 10, 11). Wederom gevraagd naar meer gedetailleerde informatie over uw toenmalige partner verklaarde u dat hij altijd over zijn werk in de papajateelt sprak en “niet over zijn leven vertelde” (NPO, p.10). Doorgevraagd naar de details over zijn beroep als landbouwer, bleek u opnieuw niet in staat om wezenlijke details te verstrekken en verklaarde u enkel dat hij “hard werkte” en dat er op het platteland “geen bereik was” (NPO, p.11). U bleef ook zeer vaag over andere elementaire zaken over uw zogezegde partner. Zo verklaarde u dat u zijn zus tweemaal hebt ontmoet, maar gaf geen bijkomende informatie over zijn familiale achtergrond (NPO, p.10). Tijdens het interview zei u nochtans dat u meerdere keren per maand enkele dagen tijd doorbracht met D.(...) (NPO, p.11). Het feit dat u weinig concrete informatie kon geven over iemand met wie u zogezegd meer dan een half jaar samen was, die u meermaals per maand dagenlang zag (NPO p. 11), kan niet overtuigen van een werkelijke en persoonlijk doorleefde relatie.

2.2. Bovendien legde u ook geen bewijs ter ondersteuning van het bestaan van uw zogezegde partner of de relatienaar, noch van (zaken die jullie samen gedaan hebben tijdens) de relatie – denk maar aan foto’s, of berichten op sociale media. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de neergelegde WhatsApp-berichten tussen D.(...) en P.(...) (die nota bene dateren van na het einde van de relatie), door gelijk wie zouden kunnen zijn opgesteld en tevens onderhevig kunnen zijn aan de nodige inscenering (stuk 3). Hierdoor hebben deze géén bewijswaarde.

3. U kon niet aannemelijk maken dat u en uw toenmalige partner D.(...) in oktober 2021 naar het platteland trokken om een levering te doen op zijn werkplaats, waar u ontdekte dat hij in de drugshandel betrokken was.

3.1. Op basis van bovenstaande argumenten wordt uw relatie ongeloofwaardig geacht (zie supra). Als uw relatie met D.(...) niet geloofwaardig is, is het ook niet geloofwaardig dat u met hem meegenomen zou worden naar zijn drugswerkplaats.

3.2. U gaf weinig geloofwaardige verklaringen over uw reis naar de werkplaats. U werd herhaaldelijk gevraagd concrete informatie over uw reis naar het platteland te vertellen, maar dit bleef steeds aan de oppervlakte. U verklaarde dat jullie naar Los Llanos (een laagvlakte) reisden, maar gaf geen specifieke locatie aan. Doorgevraagd naar de reis, gaf u weinig informatie over de reisroute en verklaarde u alleen dat u onderweg politie zag die de meeste auto’s tegenhield maar jullie niet, wat u vreemd vond. Aangezien dit een route van 7 tot 8 uur was, kan er nochtans worden aangenomen dat u meer gedetailleerde informatie zou kunnen geven, wat uw beschrijving van de reis weinig doorleefd maakt (NPO, p.8, 11-12). Ook bent u vaag gebleven over enige tijdsindicaties betreffende deze reis. Het is bijzonder vreemd dat u geen datum of tijds aanduiding wist waarop u naar Los Llanos bent gereisd, met name omdat dit de belangrijkste gebeurtenis was in uw asielrelaas, waarop de bedreigingen van uw zogezegde partner en uw vlucht vanuit Colombia naar België gebaseerd zijn. U zei enkel dat deze gebeurtenis in oktober 2021 was en dat u zich “de exacte datum niet meer kon herinneren” (NPO, p.8, 12). Het is ook onlogisch dat u heel weinig informatie had over het feitelijke doel van de reis, voornamelijk omdat u instemde met een reis van 7 tot 8 uur naar een onbekende plaats op het platteland. U verklaarde enkel dat uw toenmalige partner een levering moest doen aan zijn schoonbroer en enkele manden en geld zag, maar verder niets wist over de inhoud (NPO, p.11).

3.3. Er was geen concrete aanleiding voor uw partner om u naar de werkplaats te nemen. Aangezien u verklaarde dat hij niet van vragen hield en niet over zijn privéleven sprak met u (NPO, p.10-11, 13), doet het sterk verbazen dat hij plotseling zou beslissen om u mee te nemen naar zijn werkplaats waar deze drugskeukens zo zichtbaar zouden worden tentoongesteld en u onmiddellijk zou weten dat hij in de drugshandel betrokken was. Gevraagd waarom hij u zou meenemen, zei u dat “u het niet weet”, maar concludeerde dat “hij dacht dat u ermee akkoord zou gaan en zou zwijgen” (NPO, p.13-14). Dit is onlogisch omdat hij op deze wijze zijn werk op het spel zou zetten, zonder dat er een reden of voordeel was om u mee te nemen.

3.4. Uw beschrijving over de situatie op de boerderij bleef ook zeer vaag. U werd tot viermaal toe gevraagd om op een concrete en gedetailleerde manier te beschrijven wat u zag en hoe u erachter kwam dat uw partner in de drugshandel betrokken was, maar u kwam niet verder dan dat u de “keukens”, “huisjes of plastieken tanks” en “cocaïne op de tafel” kon zien, en dat er vier of vijf mannen aanwezig waren. Dit is maar een uiterst summiere, algemene en eerder stereotiepe beschrijving waarmee u niet kan aantonen dat u de situatie persoonlijk heeft meegemaakt (NPO, p.12-13).

3.5. U stelde ook niet te weten in welke organisatie uw toenmalige partner betrokken was, noch wat zijn werkelijke rol was (NPO, p.13). U legde ook geen enkel bewijs voor om zijn zogezegde betrokkenheid bij deze vermeende organisatie te staven.

3.6. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw relatie met D.(...) en de ontdekking van zijn rol in de drugshandel, kan de doodsb bedreiging door uw toenmalige partner tegenover u en uw dochter ook niet voor waar worden aangenomen.

3.7. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door uw verklaringen dat u nadien uw leven en uw relatie normaal hebt verder gezet tot uw vertrek vanuit Colombia eind januari 2022. Concreet gevraagd naar het verdere verloop van uw relatie gaf u aan dat u nog maandenlang dagelijks contact onderhield met D.(...) en dat jullie meer tijd met elkaar doorbrachten, zonder dat er enige incidenten en/of bedreigingen hebben plaatsgevonden (NPO, p.14). Bovendien verklaarde u ook in staat te zijn uw job als schoonheidsspecialiste normaal verder te zetten tot uw vertrek (NPO, p.5). Het valt maar moeilijk te geloven dat jullie na de doodsb bedreiging van zijn kant op dergelijke manier de relatie zouden verderzetten.

4. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen en vrees op géén enkel moment tot de Colombiaanse autoriteiten hebt gewend.

4.1. Internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. U stelde dat u geen klacht hebt neergelegd voor de doodsb bedreiging door uw toenmalige partner "uit angst" (NPO, p.14). Gevraagd naar deze angst verwees u naar jullie reis naar Los Llanos, waarbij de politie jullie niet tegenhielden, waardoor u vermoedde dat D.(...) een invloed heeft bij de politie. Als zodanig zou het indienen van een klacht risicovol zijn (NPO, p.14). U verklaarde echter geen concrete indicaties te hebben om aan te tonen dat D.(...) daadwerkelijk invloed zou hebben bij de politie. Dat geen van de Colombiaanse autoriteiten, en bij uitbreiding de politie, u bescherming willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming, is daarom niet meer dan een kale bewering die u niet kunt staven.

4.2. Bovendien doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in uw geval van een gegronde vrees voor uw leven en dat van uw dochter, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten in uw relaas. Dat u onmiddellijk na de zagezegde feiten hebt beslist om naar België te vluchten met de ondersteuning van uw tante D.(...) (NPO, p.7), maar niet de minder verregaande stap zet om overheidsbescherming te zoeken omwille van de vermeende feiten waardoor u naar eigen zeggen toch een ernstige vrees koestert, doet er aan twifelen dat deze werkelijk hebben plaatsgevonden. Dat u geen aangiftes hebt gedaan betekent trouwens ook dat u deze aangiftes niet kan voorleggen als vorm van bewijs voor hetgeen u beweert.

5. U verklaarde dat 3 maanden vóór uw persoonlijk onderhoud, onbekenden naar u vroegen in Nuevo Girón in de buurt van uw moeders huis. U slaagde er niet in een verband aan te tonen tussen uw vermelde problemen en deze gebeurtenis.

5.1. U beweerde niet te weten wie uw burens zou aangesproken hebben, noch de reden waarom deze mensen naar u vroegen (NPO, p.8). Verder verklaarde u dat ze vroegen naar uw werk als schoonheidsspecialiste en of het klopt dat u naar de VS bent vertrokken (NPO, p.8, 17). Op basis van uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat deze mensen gelinkt zijn aan D.(...) en kunnen bijgevolg om het even wie geweest zijn; het is tenslotte al meerdere jaren geleden dat u Colombia hebt verlaten.

5.2. Daarnaast bevestigde u dat noch u noch uw familieleden na uw vertrek zijn benaderd of bedreigd geweest door D.(...) (NPO, p.17-18). Nochtans kan verwacht worden dat als D.(...) het daadwerkelijk nog steeds op u zou gemunt hebben, hij u zou proberen te contacteren en/of achter uw familieleden zou aangaan, zodoende u onder druk te zetten.

6. U legde geen documenten neer die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

6.1. De (overige) documenten die u voorlegt hebben enkel een ondersteunende werking en kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen.

6.2. Uw paspoort en het paspoort van uw dochter tonen onder meer uw identiteit en nationaliteit aan, de welke op zich door het CGVS niet worden betwist in dit dossier en geen impact hebben op bovenstaande argumenten (stukken 1 en 2).

Wat betreft de mogelijkheid tot subsidiaire bescherming, dient als volgt te worden geoordeeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van

de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Om al deze redenen kan u niet als vluchteling worden erkend noch kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van art. 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent ook dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoekster vraagt in hoofddeorde haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster heeft ondanks dat ze op de hoogte was van het bestaan van de asielprocedure, pas na een verblijf van meer dan twee jaar in België een verzoek om internationale bescherming ingediend hetgeen niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees;

(ii) verzoekster gaf vage en onvolledige informatie over haar partner, waardoor de relatie ongeloofwaardig lijkt;

(iii) verzoekster kon niet aannemelijk maken dat ze in oktober 2021 samen met haar partner naar zijn werkplaats reisde en ontdekte dat hij in de drugshandel betrokken was. Ze gaf onduidelijke beschrijvingen van wat ze zou hebben gezien en kon geen informatie verstrekken over de betrokken organisatie. Ook is het moeilijk te geloven dat de relatie na de vermeende bedreiging gewoon werd voortgezet, vooral gezien haar verklaring dat er geen incidenten meer zouden hebben plaatsvonden;

(iv) verzoekster heeft ondanks haar vrees nooit hulp gezocht bij de Colombiaanse autoriteiten. Ze stelde dat haar partner invloed had bij de politie, maar bracht daarvan geen bewijs bij;

(v) verzoekster kon geen verband leggen tussen de onbekenden die naar haar zouden hebben gevraagd in Nuevo Girón en de problemen als gevolg van het ontdekken van de activiteiten van haar partner. Ze wist niet wie ze waren of waarom ze vragen stelden over haar werk en verblijf in de VS. Ook gaf ze aan dat noch zij noch haar familie na haar vertrek bedreigd of benaderd werden door haar toenmalige partner, wat twijfel oproept over haar vrees;

(vi) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Colombia te worden gezocht en vermoord door haar voormalige partner D.T.A., die betrokken zou zijn geweest bij drugshandel. In maart 2021 zou verzoekster een relatie zijn begonnen met D., die zei papaja's te telen op het platteland. In oktober 2021 zou ze hebben ontdekt dat hij betrokken was bij de drugshandel en zou daarom de relatie hebben willen beëindigen, waarna hij haar en haar dochter zou hebben bedreigd. Ze besloot geen klacht in te dienen bij de Colombiaanse autoriteiten en vluchtte met haar dochter naar België. Na haar vertrek zou haar vriendin P. door haar toenmalige partner zijn gecontacteerd en bedreigd. Ook kwamen er bij de bureaus van haar moeder personen vragen naar verzoekster.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift (inter)nationale wetsbepalingen citeert en stelt in haar verklaringen te volharderen, maar hierdoor niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharderen in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

3.3.4.4. In haar verzoekschrift stelt verzoekster op algemene wijze dat uit rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming niet zo snel mogelijk een verzoek indient, geen reden mag vormen om deze uit te sluiten van elke vorm van bescherming.

De Raad merkt op dat verzoekster niet werd uitgesloten van een beschermingsstatus en dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming wel degelijk inhoudelijk werd onderzocht. De commissaris-generaal betreft echter terecht het feit in zijn beoordeling dat verzoekster pas na een verblijf van meer dan twee jaar in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De Raad sluit zich erbij aan dat dit gegeven ervoor zorgt dat verzoeksters gedrag niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees, gezien van een verzoeker die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, mag worden verwacht dat deze zijn of haar vrees zo snel mogelijk kenbaar maakt bij de asielinstanties. Dit is *in casu* niet het geval.

Verzoekster stelt vervolgens nog in het verzoekschrift dat de nationale overheidsbescherming in Colombia heel gebrekkig is zodat moet besloten worden dat er geen beschermingsmogelijkheid is voor verzoekster. Dat verzoekster geen klacht heeft ingediend, tast volgens haar de geloofwaardigheid van haar relaas niet aan.

De Raad stelt vast dat verzoekster hiermee geheel voorbij gaat aan volgend pertinent motief in de bestreden beslissing:

“4. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich met betrekking tot de verklaarde problemen en vrees op geen enkel moment tot de Colombiaanse autoriteiten hebt gewend.

4.1. Internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. U stelde dat u geen klacht hebt neergelegd voor de doodsb bedreiging door uw toenmalige partner “uit angst” (NPO, p.14). Gevraagd naar deze angst verwees u naar jullie reis naar Los Llanos, waarbij de politie jullie niet tegenhielden, waardoor u vermoedde dat D.(...) een invloed heeft bij de politie. Als zodanig zou het indienen van een klacht risicovol zijn (NPO, p.14). U verklaarde echter geen concrete indicaties te hebben om aan te tonen dat D.(...) daadwerkelijk invloed zou hebben bij de politie. Dat geen van de Colombiaanse autoriteiten, en bij uitbreiding de politie, u bescherming willen of kunnen bieden, noch dat u geen beroep zou kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming, is daarom niet meer dan een kale bewering die u niet kunt staven.

4.2. Bovendien doet het gebrek aan een ernstige poging om nationale bescherming te verkrijgen in uw geval van een gegronde vrees voor uw leven en dat van uw dochter, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten in uw relaas. Dat u onmiddellijk na de zagezegde feiten hebt beslist om naar België te vluchten met de ondersteuning van uw tante D.(...) (NPO, p.7), maar niet de minder verregaande stap zet om overheidsbescherming te zoeken omwille van de vermeende feiten waardoor u naar eigen zeggen toch een ernstige vrees koestert, doet er aan twifelen dat deze werkelijk hebben plaatsgevonden. Dat u geen aangiftes hebt gedaan betekent trouwens ook dat u deze aangiftes niet kan voorleggen als vorm van bewijs voor hetgeen u beweert.”

Verzoekster voert hiertegen geen concreet verweer, zodat dit motief overeind blijft en de Raad zich erbij aansluit.

3.3.4.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze

verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld, met name in het departement Santander – waar zij verklaart van afkomstig te zijn en heel haar leven gewoond heeft (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 13 maart 2024, vraag 5) –, niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat in de regio van herkomst van verzoekster, met name in het departement Santander sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET